

«Ἀδάμ ποῦ εἶ;»

Ο άνθρωπος απομακρύνεται από το Θεό

Η ευχαριστιακή ζωή στον Παράδεισο

Ο άνθρωπος στον Παράδεισο

Με τη λέξη **Παράδεισος** ο συγγραφέας της Γένεσης δεν εννοεί μόνον ένα τόπο, αλλά και έναν **τρόπο ζωής**.

Τριπλή αρμονία σχέσεων:

1. Με τον Θεό,
2. με τον πλησίον,
3. με τη φύση.

Είχαν όλα τα αγαθά και
την **άμεση επικοινωνία με τον Θεό**.

Με άλλα λόγια, η **ζωή** στον Παράδεισο ήταν **χωρίς λύπη και πόνο**. Και αυτή η παραδείσια ζωή της κοινωνίας με το Θεό μπορούσε να μην αλλάξει ποτέ.

Αυτή όμως η παραδείσια ευτυχία κάποια στιγμή διακόπηκε εξαιτίας ενός γεγονότος, το οποίο έδειξε ότι ο άνθρωπος αρνείται τη σχέση του με τον Θεό.

Η πτώση του ανθρώπου

«Απ' όλα τα δέντρα του κήπου μπορείς να τρως. **Από το δέντρο όμως της γνώσης του καλού και του κακού να μη φας.** Γιατί την ίδια μέρα που θα φας απ' αυτό, εξάπαντος **θα γίνεις θνητός**»... Απ' όλα τα ζώα του αγρού, που είχε δημιουργήσει ο Κύριος ο Θεός, το φίδι ήταν το πιο έξυπνο. Είπε λοιπόν **το φίδι** στη γυναίκα: «Αλήθεια είπε ο Θεός να μη φάτε από κανένα δέντρο του κήπου;». Η γυναίκα του απάντησε: «Μπορούμε να φάμε καρπούς απ' όλα τα δέντρα, εκτός από κείνο που βρίσκεται στη μέση του κήπου. Ο Θεός είπε να μη φάμε τον καρπό του, ούτε καν να τον αγγίξουμε, για να μη γίνουμε θνητοί». Τότε το φίδι είπε στη γυναίκα: «Όχι βέβαια! Δε θα γίνετε θνητοί. Όμως ο Θεός ξέρει ότι την ημέρα που θα φάτε απ' αυτό, θα ανοιχτούν τα μάτια σας και θα γίνετε σαν θεοί και θα γνωρίζετε το καλό και το κακό». **Η γυναίκα** είδε τους καρπούς του δέντρου που ήταν ωραίοι, φάνταζαν νόστιμοι και κέντριζαν μέσα της την επιθυμία να τους δοκιμάσει. Πήρε λοιπόν από τους καρπούς και **έφαγε** και έδωσε και στον **άντρα** της που ήταν μαζί της, και **έφαγε κι αυτός**. Τότε άνοιξαν τα μάτια και των δύο και διαπίστωσαν ότι ήταν γυμνοί. Έραψαν, λοιπόν, φύλλα συκιάς και έφτιαξαν ενδύματα για να σκεπάσουν τη γύμνια τους. Το δειλινό άκουσαν το Θεό που περπατούσε στον κήπο και κρύφτηκαν... Τότε ο Θεός φώναξε τον Αδάμ και του είπε: «**Αδάμ, πού είσαι;**» Εκείνος απάντησε: «Σε άκουσα στον κήπο, φοβήθηκα και κρύφτηκα, γιατί είμαι γυμνός». Τότε είπε ο Θεός: «Ποιος σου είπε ότι είσαι γυμνός; Μήπως έφαγες από το δέντρο που σου είχα απαγορέψει να φας;». Ο Αδάμ αποκρίθηκε: «Η γυναίκα που μου έδωσες, εκείνη μου πρόσφερε έναν καρπό και έφαγα». Ο Κύριος ο Θεός ρώτησε τη γυναίκα: «Γιατί το έκανες αυτό;». Εκείνη απάντησε: «Το φίδι με εξαπάτησε και έφαγα»... Έτσι **ο Κύριος ο Θεός έδιωξε τον άνθρωπο από τον κήπο της Εδέμ**, για να καλλιεργεί τη γη απ' την οποία είχε προέλθει. (Γέν. 2, 8-16 και 3, 1-13).

Ο πειρασμός , Πάνθεον Ρώμης

Η πτώση , Πάνθεον Ρώμης

Η Εντολή

«Ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ βρώσει φαγῇ, ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε. ». *Γένεση, 2, 16-17.*

Γιατί ο Θεός έδωσε αυτή την εντολή;

Ο Θεός, που προίκισε τον άνθρωπο με λογικό, συνείδηση και ελευθερία, ήθελε η επικοινωνία αυτή να διατηρείται με την ελεύθερη θέληση του ανθρώπου.

Μετά τη δημιουργία του ανθρώπου και την εγκατάστασή του στον Παράδεισο, ο Θεός του έδωσε και ορισμένη εντολή, προς άσκησή του και πρόοδο στην υπακοή, την αρετή και αγιότητα,. Του απαγόρευσε να φάει ορισμένο καρπό.

Ήταν βαριά η εντολή;

Όχι, ήταν ελαφριά και η τήρησή της ευκολότατη. Ο άνθρωπος μπορούσε να εκτελέσει την εντολή, γιατί είχε λογικό, συνείδηση και ελευθερία. Και ακόμα μέσα στον Παράδεισο ήταν πάντοτε παρών ο Θεός και κάθε βοήθεια που θα του χρειαζόταν και θα την ζητούσε από τον Δημιουργό του, θα την ελάμβανε αμέσως από τον Πανάγαθο Κύριό του.

Μήπως η εντολή περιορίζει την ελευθερία του ανθρώπου;

Ο Θεός είναι πηγή της ελευθερίας. Έδωσε στον άνθρωπο ελευθερία και «αύτεξούσιο», δηλαδή τη δυνατότητα να εξουσιάζει μόνος τη ζωή του.

Σκοπός της εντολής δεν ήταν να περιορίσει την ελευθερία του ανθρώπου, αλλά αντίθετα, με την εντολή Του δείχνει ο Θεός ότι υπολογίζει αυτήν την ελευθερία και την σέβεται. Δείχνει πως όχι μόνον αγαπά τον άνθρωπο, αλλά και τον εμπιστεύεται. Ήθελε η σχέση του μαζί του να είναι **καρπός αγάπης και ελευθερίας**, και όχι να μένει ο άνθρωπος κοντά Του από συμφέρον και καταναγκασμό.

Ο άνθρωπος αποφασίζει

Το σχέδιο του σατανά: Γένεσις 3, 1-5

Ο διάβολος ήταν ένα αγγελικό πλάσμα, που ξέπεσε από την αγγελική του μορφή κάνοντας κακή χρήση της ελευθερίας που του έδωσε ο Θεός. Από άγγελος του φωτός έγινε διάβολος (= πλάσμα που διαβάλλει/κατηγορεί, συκοφαντεί το καλό).

Το βαθύτερο νόημα του προπατορικού αμαρτήματος:

- Η ελεύθερη επιλογή του ανθρώπου που εκφράζεται με την παράβαση της εντολής του Θεού ως **δυνατότητα της επιτυχίας του «καθ' όμοίωσιν» χωρίς τον Θεό**. «Νομίζει ο άνθρωπος ότι άλλος είναι τώρα ο δρόμος για να μοιάσει στον Θεό· μόνος του, με τις δικές του δυνάμεις». Κατά την Ψυχολογία, αυτή η τάση ονομάζεται σύμπλεγμα της «**ισοθεΐας**» και κατά τη θεολογική ορολογία «**αυτοθέωση**».
- Στο κέντρο της έννοιας βρίσκεται ο **εγωισμός**, τον οποίο τεχνηέντως κεντρίζει ο σατανάς με τη φράση: «... και θα γίνετε ως θεοί...».
- Η **ευθύνη της παράβασης της εντολής βαρύνει και τους δύο**, και τη γυναίκα και τον άνδρα, γιατί και οι δύο είχαν τα χαρίσματα του «κατ' εικόνα» και επομένως είχαν χρέος και συμφέρον να αντιδράσουν στον πειρασμό του σατανά νικηφόρα.

«Ἡ γυνὴ λαβοῦσα ἀπὸ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ ἔφαγε· καὶ ἔδωκε καὶ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς μετ’ αὐτῆς, καὶ ἔφαγον... καὶ ἔγνωσαν ὅτι γυμνοὶ ἦσαν, καὶ ἔρραψαν φύλλα συκῆς καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς περιζώματα». Γένεσις 3, 6-7.

ΕΘΕΝΑ ΤΗ ΣΤΑΝ. Ε ΑΣΤΡΙΠΗ ΕΚ ΤΩ ΣΩΤΗΡΕ

Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ
ΕΩΣΦΟΡΩ

ΣΕΝ ΚΑΘ. ΣΤΑΝ. ΤΗΝ ΤΗΝ ΦΩΣ. ΑΥΤΗ ΠΟΚΥΤΟΝ ΕΒΛΑΝ ΤΗΝ ΒΕΛ

Η πτώση του Εωσφόρου (τμήμα),
σπάνια εικονογραφική παράσταση (τοιχογραφία στον νάρθηκα της Ιεράς Μονής Μεγίστης Λαύρας).

Τι είναι η αμαρτία; Τι σημαίνει αμαρτάνω;

- **Αμαρτία** σημαίνει: "**αστοχία**" και
- αμαρτάνω σημαίνει: "**αστοχώ**".

Ποιος όμως είναι ο στόχος, ο σκοπός της ζωής για τον άνθρωπο;

Η ομοίωση με τον Θεό!

- Κάθε ενέργεια που μας φέρνει πιο κοντά στο στόχο (θέωση), είναι μια ευλογημένη από τον Θεό **επιτυχία**,
- ενώ κάθε αστοχία από το στόχο αυτό, είναι **ΑΜΑΡΤΙΑ**.

Ο άνθρωπος εμμένει στην απόφασή του

Από εγωιστική διάθεση για την ορθότητα της επιλογής τους, προσπαθούν να δικαιολογηθούν ρίχνοντας ο ένας την ευθύνη στον άλλο, ακόμη και στο Θεό, αντί να ομολογήσουν την αστοχία τους (=αμαρτία) και να ζητήσουν συγνώμη.

**«Έτσι, ο Κύριος ο Θεός έδιωξε
τον άνθρωπο από τον κήπο
της Εδέμ ...» Γέν. 3, 23-24.**

Ο Θεός έδιωξε τον Αδάμ από τον Παράδεισο για να προετοιμάσει τη μέλλουσα σωτηρία του με μια μακροχρόνια σκληρή άσκηση.

Ο άνθρωπος πριν από την πτώση και μετά από την πτώση

- Πρώτα επικοινωνούσε άμεσα και ελεύθερα με το Θεό. Τώρα **Τον φοβάται και κρύβεται.**
- Πρώτα ήταν ντυμένος με την αθωότητα του και δεν ένιωθε γυμνός. Τώρα **βλέπει τη γυμνότητά του** σαν αδυναμία και προσπαθεί να τη σκεπάσει.
- Πρώτα οι πρωτόπλαστοι ήταν ενωμένοι με την αγάπη, ήταν σαν ένας άνθρωπος. Τώρα ξεχωρίζουν και **ο ένας ρίχνει τις ευθύνες στον άλλον.**
- Ο **κόσμος**, που ήταν πριν γεμάτος από τη φιλική παρουσία του Θεού και τη συντροφιά του άλλου ανθρώπου, τώρα **αδειάζει.** Ο άνθρωπος αισθάνεται μόνος, χώρια από το Θεό και από τον άλλο άνθρωπο, ξένος.
- Πρώτα ήταν ελεύθερος, τώρα έγινε δούλος, γιατί, ο καθένας πού κάνει την αμαρτία, είναι δούλος της αμαρτίας. Όταν ήταν ελεύθερος, και η ελευθερία του άλλου του ήταν σεβαστή, τώρα που ο ίδιος υποδουλώθηκε, προσπαθεί να υποτάξει στον εαυτό του τον άλλον άνθρωπο και να τον εξουσιάσει. Έτσι ξεκινούν οι έχθρες, τα μίσση, οι πόλεμοι ανάμεσα στους ανθρώπους.
- Αλλά και η δημιουργία, που ήταν ως τότε «καλή λίαν», δέχεται την επίδραση της αμαρτίας του ανθρώπου και γίνεται εχθρική απέναντι του. **Η γη**, για να του δώσει τ' αγαθά της, πρέπει να ποτιστεί με τον ιδρώτα του. **Τα στοιχεία της φύσεως** ζητούν να καταστρέψουν τα έργα του. Οι πλημμύρες, η ξηρασία, οι σεισμοί, οι αρρώστιες του στέκουν εμπόδιο σ' ότι καταπιάνεται.
- Και τέλος **ο θάνατος** γίνεται ο μεγαλύτερος και ακαταμάχητος εχθρός του, συνέπεια και αυτός της αποκοπής του από την πηγή της ζωής, το Θεό.

**Οι συνέπειες της απομάκρυνσης του ανθρώπου από
το Θεό ήταν πάρα πολύ σοβαρές.**

Ο Θεός δίνει στον άνθρωπο ελπίδα

"Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ ὄφει: ἔχθραν θήσω ἀνὰ μέσον σοῦ καὶ ἀνὰ μέσον τῆς γυναικὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν". Γεν. 3,15

Και εἶπε ὁ Κύριος ὁ Θεός στο φίδι: "Θα βάλω ἐχθρά ανάμεσα σε σένα και τη γυναίκα και ανάμεσα στους απογόνους σου και στους απογόνους της· **αὐτός** (ὁ ἀπόγονος της γυναίκας) **θα σου συντρίψει τὸ κεφάλι** και συ θα συντρίψεις τὴ φτέρνα του".

«αὐτός» = ὁ ἀπόγονος της Εύας

Εύα = παρακοή

Νέα Εύα = Θεοτόκος

Χριστός = Νέος Αδάμ: ἀνάσταση, λύτρωση, συμφιλίωση ἀνθρώπου και Θεοῦ

Πρωτευαγγέλιο = ἡ πρώτη χαρμόσυνη εἶδηση, ὅτι θα ἔρθει ὥρα που ὁ ἀπόγονος της γυναίκας θα συντρίψει τὴ δύναμη του διαβόλου και θα ἐλευθερώσει τὸ ἀνθρώπινο γένος ἀπὸ τὸ κακό και τὸ θάνατο.

«Αυτός θα σου συντρίψει το κεφάλι, και συ θα τον πληγώσεις στη φτέρνα» Γέν. 3,15

ΤΟ ΜΕΤΑΠΑΤΟΡΙΚΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ

Η συνέχιση της ρήξης στη σχέση με το Θεό

Η αρχική ειρήνη χάθηκε:

- Η καταστροφή της σχέσης ανάμεσα στο ζευγάρι των πρωτοπλάστων
- Μια αδελφοκτονία
- Μια φυσική καταστροφή
- Η διάσπαση της ανθρωπότητας.

Κάιν και Άβελ

Η αδελφική αγάπη γίνεται μίσος και φθόνος

«Ύστερα από καιρό, ο Κάιν πρόσφερε **θυσία στον Κύριο** από τους καρπούς της γης. Ο Άβελ πρόσφερε κι αυτός από τα πρωτότοκα πρόβατα του κοπαδιού του και μάλιστα από τα πλέον ευτραφή και παχιά. Ο δε **Θεός** είδε **με ευμένεια τον Άβελ** και τα δώρα του. **Στον Κάιν** όμως και τη θυσία του **δεν έδωσε καμιά προσοχή**. Τότε **εξοργίστηκε ο Κάιν** και σκυθρώπασε. Κι ο Κύριος του είπε: Γιατί οργίστηκες και σκυθρώπιασες; Αν πράξεις το σωστό θα ξαναβρείς το κέφι σου. Αν όχι, η αμαρτία παραμονεύει σαν θηρίο στην πόρτα. Εσένα επιθυμεί, εσύ όμως πρέπει να κυριαρχήσεις πάνω της. Τότε ο Κάιν είπε στον Άβελ: πάμε στα χωράφια. Κι εκεί **όρμισε ο Κάιν εναντίον του και τον σκότωσε**», (Γέν. 4, 3-8).

«Ο Κάιν έφερε προϊόντα της
γης... ενώ ο Άβελ έφερε
πρωτότοκα από το ποίμνιό
του...», Γέν. 4, 3-5.

Ψηφιδωτό από το Μονρεάλε της Σικελίας, 13ος αι.

**« Όταν ήταν στην
ύπαιθρο, ο Κάιν επιτέθηκε
κατά του αδελφού του
Άβελ και τον φόνευσε»,**

Γέν. 4,8.

Ψηφιδωτό από το Μονρεάλε
της Σικελίας, 13ος αι.

TRATHES·LAMEC·ACV·SVO·ITFEC·CAYM

Lamech Kills Cain

«Είπε ο Κύριος στον
Κάιν... όταν εργάζεσαι και
καλλιεργείς τη γη, δεν θα
σου αποδίδει τους
καρπούς της. Συ δε θα
ευρίσκεσαι συνέχεια σε
κατάσταση στεναγμών
και τρόμων, και σαν
καταδιωκόμενος θα
περιπλανιέσαι πάνω στη
γη», Γέν. 4,12.

Ψηφιδωτό από το Μονρεάλε
της Σικελίας, 13ος αι.

Το συμπέρασμα από την πρώτη αδελφοκτονία

Η αδελφοκτονία σημαίνει ότι, παρά την **κοινή μας καταγωγή**, αδυνατούμε να δούμε τους **συνανθρώπους μας** ως αδελφούς, αλλά τους νιώθουμε ως **απειλή**.

Έτσι εξαιτίας του **εγωισμού** αρχίζει η **αποξένωση**, ο **ανταγωνισμός**, η **αδικία**, οι **διαμάχες** και οι **πόλεμοι**.

Ο κατακλυσμός

Πρόκειται για μια **μεγάλων διαστάσεων πλημμύρα**, που περιγράφεται στο βιβλίο της Γένεσης στην Αγία Γραφή.

Η αφήγηση περιγράφει το πώς ο **Θεός προειδοποίησε τον Νώε** για τον κατακλυσμό αυτόν και τον **καθοδήγησε να κατασκευάσει μια κιβωτό για να σωθεί** αυτός και τα ζώα που πήρε μαζί του σε αυτή.

Η αφήγηση αναφέρει ότι ο κατακλυσμός αυτός, **έγινε εξ' αιτίας της ηθικής κατάπτωσης** του αρχαίου εκείνου κόσμου, ενώ ο Νώε διασώθηκε, **εξ' αιτίας της ακεραιότητας του χαρακτήρα** του σε σύγκριση με τους συγχρόνους του.

God Calls Noah

Ο Κύριος είπε στο Νώε: «Η ώρα των ανθρώπων έφτασε, γιατί η γη γέμισε αδικία εξαιτίας τους. Αποφάσισα να καταστρέψω και αυτούς και τη γη. **Κατασκεύασε**, λοιπόν, μια κιβωτό...». Τότε ο θεός είπε στο Νώε: «Μπες συ και όλη η οικογένειά σου στην κιβωτό...». Ο **κατακλυσμός** κράτησε σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες... Και είπε ο Κύριος ο Θεός στο Νώε: «Βγες από την κιβωτό...». Ο Νώε έκτισε θυσιαστήριο... και πρόσφερε ολοκαυτώματα... και τότε είπε ο Κύριος ο θεός: «Δε θα καταραστώ ξανά τη γη για τις πράξεις των ανθρώπων, αν και το μυαλό τους είναι συνεχώς στραμμένο στο κακό από τα νιάτα τους». Ο **Θεός ευλόγησε το Νώε και τα παιδιά του**, λέγοντας: «Να αυξάνεσθε και να πληθύνεσθε και να γεμίσετε τη γη και να κυριαρχήσετε σ' αυτήν... Γέν. 6,13-14 - 7,1.17 - 8,15. 20-21 - 9,1-3.

Noah and Sons Build the Ark

NOE PONIT ECCE BESTIAS
7 VOLVENS IN ARCA

NOE MISIT COLUBA
7 REDIT CYRAMO
OLIVE

NOE SEQUITUR DEUS
7 NOE SEQUITUR
MUNDUS

NOE SEQUITUR DEUS
7 NOE SEQUITUR
MUNDUS

NOE SEQUITUR DEUS
7 NOE SEQUITUR
MUNDUS

NOE SEQUITUR DEUS
7 NOE SEQUITUR
MUNDUS

NOE·PONI·FECEIT·BESTIAS·
7·VOLUCRES·IN·ARCA·

Noah Puts the Animals into the Ark

Noah and the Dove

Noah Leads the Animals from the Ark

[God's Covenant with Noah](#)

Η ΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΝΩΕ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΚΕΥΗ ΤΗΣ ΚΙΒΩΤΟΥ

„Пото́пъ водныйъ бѣ́сть на земли“

Η Κιβωτός στάθηκε στα ὄρη Ουραρτού στα βόρεια της Μεσοποταμίας

Να, εγώ **συνάπτω Διαθήκη μαζί σας** και με τους απογόνους σας... και το **ουράνιο τόξο** θα είναι το **σημάδι της Διαθήκης** ανάμεσα σε μένα και τη γη», Γέν. 9, 9-16.

Ο Νώε προεικόνιζε, συμβόλιζε, τον Ιησού Χριστό

«Εμπρός λοιπόν τώρα, μεταφέροντας το βαθύτερο νόημα που κρύβεται μέσα σ' αυτά, να διαμορφώσουμε το μυστήριο του Χριστού και να δείξουμε, ότι ο Νώε ο ίδιος και η όλη σοφή και απόρρητη φροντίδα του Θεού για την κιβωτό, αποτελούν εικόνα της σωτηρίας μέσω του Χριστού.

Γιατί Αυτός είναι ο αληθινός Νώε, ο Χριστός».

(Άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας)

Το συμπέρασμα από τη διήγηση του Νώε

Ο Θεός ανέχεται το κακό που οι άνθρωποι προκαλούν στη ζωή τους και **περιμένει να αντιδράσουν**. Όταν όμως αυτοί βυθίζονται στην αμαρτία και στη διαφθορά, τότε ο Θεός, όπως κάθε πατέρας, **επεμβαίνει**, με όποιο τρόπο κρίνει κατάλληλο, για να συνετίσει τα παιδιά του, ώστε **να ξαναβρούν το δρόμο τους**. Η Παλαιά Διαθήκη αφηγείται αρκετές φορές παρόμοια γεγονότα. Ο κατακλυσμός του Νώε ήταν μια τέτοια ενέργεια του Θεού, όταν το κακό, η διαφθορά, η αδικία, η ειδωλολατρία είχε απλωθεί παντού και οι άνθρωποι δεν αντιδρούσαν στις θεϊκές προειδοποιήσεις.

Από τη μεγάλη φυσική καταστροφή του κατακλυσμού, σώθηκε ο δίκαιος Νώε με την οικογένειά του, ύστερα από παρέμβαση του Θεού. Η διάσωση του Νώε σημαίνει ότι **αρχίζει μια νέα περίοδος για το ανθρώπινο γένος**. Το ουράνιο τόξο, ορατό συμβολικό σημάδι, ήταν η πιστοποίηση της υπόσχεσης του Θεού για την ασφάλεια και προστασία του **Νώε**, που **έγινε ο δεύτερος γενάρχης** του ανθρωπίνου γένους. Δηλαδή, έγινε μια νέα συμφωνία, μια **νέα διαθήκη**, και δόθηκε μια νέα ευκαιρία στους ανθρώπους να φτάσουν το στόχο της σωτηρίας. Έτσι, εκδηλώθηκε ακόμη μια φορά η πατρική φροντίδα του Θεού για τους ανθρώπους.

Ο κατακλυσμός ήταν μερικός, και όχι παγκόσμιος

- Δεν πρόκειται για μια παγκόσμια καταστροφή, αλλά για μια **τοπική πλημμύρα τεραστίων διαστάσεων**, που κατά το 3.266 π.Χ., **κατάστρεψε τον πολιτισμό της Μεσοποταμίας, και το λαό του Αδάμ**, από τον οποίο θα προερχόταν ο Χριστός.
- Βρέθηκε ολόκληρη σειρά γνωστών λαών, οι οποίοι δεν έχουν κανένα μύθο αναφερόμενο σε κατακλυσμό ευθύς από την αρχή της ιστορίας τους. (π.χ. Αιγύπτιοι, Άραβες, Κινέζοι, Αφρικανοί και κάποιοι Ασιατικοί λαοί). Σε κάποιους άλλους λαούς υπάρχουν μύθοι αναφέροντες κατακλυσμούς, αλλά οι κατακλυσμοί αυτοί είναι τοπικοί.
- Ο κατακλυσμός στρέφεται **εναντίον των απογόνων** των δύο υιών του Αδάμ, **του Κάιν και του Σηθ** και όχι κατά παντός του ανθρωπίνου γένους.
- **Η κιβωτός είχε και παιδαγωγική σημασία**, διότι η επί μακρόν χρονικό διάστημα κατασκευή της ενώπιον των οφθαλμών των ανθρώπων της εποχής του Νώε υποβοηθούσε **το κήρυγμα μετανοίας** τούτου προς εκείνους.

Ο πύργος της Βαβέλ

«Αρχικά οι κάτοικοι της γης μιλούσαν όλοι μια γλώσσα και χρησιμοποιούσαν τις ίδιες λέξεις. Καθώς μετακινούνταν από την ανατολή, βρήκαν μια πεδιάδα στη χώρα Σενάάρ και εγκαταστάθηκαν εκεί. Τότε είπαν: Ελάτε **να χτίσουμε μια πόλη κι έναν πύργο, που η κορφή του να φτάνει στους ουρανούς**. Έτσι θα γίνουμε ονομαστοί... Κατέβηκε, λοιπόν, ο Κύριος να δει την πόλη και τον πύργο και είπε: ... τούτο δω είναι η αρχή των πράξεών τους. Από δω και πέρα θα κάνουν ό,τι θέλουν. Εμπρός **ας κατεβούμε κι ας επιφέρουμε εκεί σύγχυση στη γλώσσα τους, ώστε να μην καταλαβαίνει ο ένας τη γλώσσα του άλλου...** Γι' αυτό ονόμασαν την πόλη εκείνη **Βαβέλ**, γιατί ο Κύριος προκάλεσε **σύγχυση** (=ασυνεννοησία) στη γλώσσα των ανθρώπων και από κει τους σκόρπισε σε όλη τη γη», (Γέν. 11, 1-9).

FILII NOE BŒDIFICAN
TŒR EORŒ 7 VOCATŒ E

TES TRICOFM BŒSTH
LOCŒ VILLŒ BABEL

«Ελάτε να οικοδομήσουμε... για τον εαυτό μας και τη φήμη μας πόλη και ένα πύργο, του οποίου η κορυφή θα φθάνει έως τον ουρανό», Γέν. 11,4

Το συμπέρασμα της διήγησης

Η αφήγηση αυτή της Παλαιάς Διαθήκης προσφέρει μια εξήγηση για το **διαχωρισμό των ανθρώπων σε λαούς και έθνη**.

Η σύγχυση των γλωσσών συμβολίζει και την **έλλειψη επικοινωνίας μεταξύ των ανθρώπων**, ακόμα και αυτών που ανήκουν στην ίδια ομάδα ή κοινωνία. Η γλώσσα ή η διάλεκτος του κάθε λαού δεν είναι εμπόδιο στην ενότητα των ανθρώπων, όταν όλοι μέσα στην ψυχή τους νοιώθουν αγάπη για τους άλλους. Μπορεί όμως να τους χωρίσει, **όταν δεν υπάρχει κατανόηση και αλληλοσεβασμός**.

**Τα έθνη
διασκορπίζονται
μετά το γεγονός
του πύργου της
Βαβέλ, το καθένα
έχοντας τη δική
του γλώσσα και
συνοδευόμενο από
έναν άγγελο.**

Η σχέση μας με τον Θεό και με τους συνανθρώπους μας

Σπουδάσατε ένωθῆναι ἀλλήλοις. Ὅσος γὰρ ἐνοῦται τις τῷ πλησίον, τοσοῦτον ἐνοῦται τῷ Θεῷ.

Καὶ λέγω ὑμῖν ὑπόδειγμα ἐκ τῶν Πατρῶν, ἵνα νοήσητε τὴν δύναμιν τοῦ λόγου. Ὑπόθεσθέ μοι κύκλον εἶναι ἐν τῇ γῇ. Οἷον, χάραγμά τι στρογγύλον ἀπὸ διαβήτου κέντρου. Κέντρον λέγεται αὐτῷ ἰδικῶς τὸ μεσώτατον τοῦ κύκλου ἕως τοῦ κέντρου. Θέτε τὸν νοῦν ὑμῶν εἰς τὸ λεγόμενον. Τοῦτον τὸν κύκλον νομίσατέ μοι εἶναι τὸν κόσμον, αὐτὸ δὲ τὸ μέσον τοῦ κύκλου τὸν Θεὸν, τὰς δὲ εὐθείας τὰς ἀπὸ τοῦ κύκλου ἐπὶ τὸ μέσον τὰς ὁδοὺς, ἦτοι τὰς πολιτείας τῶν ἀνθρώπων. Ἐφ' ὅσον οὖν εἰσέρχονται οἱ ἅγιοι ἐπὶ τὰ ἔσω ἐπιποθοῦντες ἐγγίσει τῷ Θεῷ κατὰ ἀναλογίαν τῆς εἰσόδου, πλησίον γίνονται τοῦ Θεοῦ καὶ ἀλλήλων. Καὶ ὅσον πλησιάζουσι τῷ Θεῷ, πλησιάζουσιν ἀλλήλοις, καὶ ὅσον πλησιάζουσιν ἀλλήλοις, πλησιάζουσι τῷ Θεῷ.

Φροντίστε, ὅσο μπορεῖ ὁ καθένας, νὰ ἐνωθεῖτε μεταξύ σας. Γιατί ὅσο ἐνώνεται κανεὶς με τὸν πλησίον, τόσο ἐνώνεται καὶ με τὸ Θεό.

Καὶ γὰρ καταλάβετε τὴ σημασία αὐτοῦ τοῦ λόγου, θὰ σας πῶ ἓνα παράδειγμα ἀπὸ τοὺς Πατέρες. Φανταστεῖτε ἓνα κύκλο πάνω στη γῆ, σαν ἓνα σχῆμα στρογγυλό που χάραξε κάποιος με διαβήτη ἀπ' τὸ κέντρο τοῦ κύκλου. Προσέξτε τώρα. Ὑποθέστε ὅτι ὁ κύκλος αὐτός εἶναι ὁ κόσμος καὶ ὅτι τὸ κέντρο τοῦ κύκλου εἶναι ὁ Θεός. Οἱ ἀκτίνες τοῦ κύκλου ἀπὸ τὴν περιφέρεια πρὸς τὸ κέντρο εἶναι οἱ δρόμοι γιὰ τὸ Θεό, δηλαδή οἱ τρόποι ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. Προχωροῦν λοιπὸν οἱ ἅγιοι πρὸς τὸ εσωτερικὸ τοῦ κύκλου ἐπιθυμώντας νὰ πλησιάσουν τὸ Θεό. Καὶ ὅσο προχωροῦν πρὸς τὸ κέντρο τόσο πλησιάζουν καὶ τὸ Θεό καὶ μεταξύ τους.

Ὅμοίως νοήσατε καὶ χωρισμόν. Ὃταν γὰρ ἀφιστῶσιν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποστρέφωσιν ἐπὶ τὰ ἔξω, δῆλόν ἐστιν ὅτι ὅσον ἐξέρχονται καὶ μακρύνουσιν ἑαυτοὺς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, τοσοῦτον μακρύνονται ἀπ' ἀλλήλων, καὶ ὅσον μακρύνονται ἀπ' ἀλλήλων, τοσοῦτον μακρύνονται ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἴδου τοιαύτη ἐστὶν ἡ φύσις τῆς ἀγάπης. Ἐφ' ὅσον μὲν ἐσμεν ἔξω καὶ οὐκ ἀγαπῶμεν τὸν Θεόν, ἐπὶ τοσοῦτον ἔχομεν διάστασιν ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον. Ἐὰν δὲ ἀγαπήσωμεν τὸν Θεόν, ὅσον ἐγγίζωμεν τῷ Θεῷ διὰ τῆς εἰς αὐτὸν ἀγάπης, τοσοῦτον ἐνούμεθα τῇ ἀγάπῃ τῇ τοῦ πλησίον, καὶ ὅσον ἐνούμεθα τῷ πλησίον, τοσοῦτον ἐνούμεθα τῷ Θεῷ.

Αββὰς Δωρόθεος (Διδασκαλία ΣΤ' παράγραφος θ'), PG.88.1696

Το ἴδιο σκεfteíte και για το χωρισμό. Γιατί, όταν μακραίνουν από το Θεό και στρέφονται προς τα έξω, είναι φανερό πως όσο βγαίνουν και απομακρύνονται από το Θεό τόσο απομακρύνονται και από τους άλλους. Και αντίστοιχα, όσο απομακρύνονται από τους άλλους τόσο απομακρύνονται και από το Θεό.

Να λοιπόν ποια είναι η φύση της αγάπης. Όταν είμαστε έξω και δεν αγαπάμε το Θεό, τότε είμαστε και απομακρυσμένοι ο καθένας απ' τον πλησίον. Αν όμως αγαπήσουμε το Θεό, τότε όσο πλησιάζουμε το Θεό με την αγάπη για Κείνον, τόσο ενωνόμαστε με την αγάπη για τον πλησίον, και όσο ενωνόμαστε με τον πλησίον τόσο ενωνόμαστε και με το Θεό.